

5. Порядок организации и проведения контроля объемов, сроков, качества и условий предоставления медицинской помощи по обязательному медицинскому страхованию: приказ Федерального фонда обязательного медицинского страхования от 01.12.2010 года № 230 (с изменениями) [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://ora.ffoms.ru/portal/page>.
6. Правила обязательного медицинского страхования: приказ Министерства здравоохранения и социального развития Российской Федерации от 28.02.2011 г. № 158н (с изменениями) // Федеральная газета. – 2011. – 11 марта. – № 5427.
7. Busse R. Health Care Systems in Transition: Germany / Busse R., Riesberg Annette. – Copenhagen, WHO Regional Office for Europe on behalf of the European Observatory on Health Systems and Policies, 2004. – P. 59-61.
8. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 19.11.1992 р. № 2801-ХІІ (зі змінами) // Голос України. – 1992. – № 238. – 15 грудня.
9. Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні: Закон України від 11.12.2003 року № 1382-ІV (зі змінами) // Офіційний вісник України. – 2004. – № 1. – Ст. 4.

УДК 347.233.8

ДЕРЖАВНІ ГАРАНТІЇ ЗБЕРЕЖЕННЯ ЖИТЛА ДІТЕЙ-СИРИТ ТА ДІТЕЙ, ПОЗБАВЛЕНИХ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

Коваль О.В., аспірант

Національна академія внутрішніх справ

Роботу присвячено дослідженню державних гарантій щодо збереження житла дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, що закріплені в нормативно-правових актах. Проводиться аналіз можливостей реалізації задекларованих прав, з метою виявлення проблем, які при цьому виникають та їх вирішення.

Ключові слова: житло, житлові приміщення, право власності, право користування, збереження житла, діти-сироти, діти позбавлені батьківського піклування.

Коваль Е.В. ГОСУДАРСТВЕННЫЕ ГАРАНТИИ СОХРАНЕНИЯ ЖИЛЬЯ ДЕТЕЙ-СИРОТ И ДЕТЕЙ, ОСТАВШИХСЯ БЕЗ ПОПЕЧЕНИЯ РОДИТЕЛЕЙ / Национальная академия внутренних дел, Украина
Работа посвящена исследованию государственных гарантий по сохранению жилья детей-сирот и детей, оставшихся без попечения родителей, которые закреплены в нормативно-правовых актах. Проводится анализ возможностей реализации задекларированных прав, с целью выявления проблем и их решение.

Ключевые слова: жилье, жилые помещения, право собственности, право пользования, сохранность жилья, дети-сироты, дети оставшиеся без попечения родителей.

Koval O.V. GOVERNMENT GUARANTEES OF SAVING OF HOUSING FOR ORPHANS AND CHILDREN, DEPRIVED OF PARENTAL CARE / National Academy of Internal Affairs, Ukraine

The work is devoted to the study of government guarantees of saving of housing for orphans and children, deprived of parental care, which is embodied in legal acts. In this work is analysed of the possibility implementation of the declared rights, on purpose to identify problems and their solution.

Should be noted that legislation contains provisions that protect the housing rights of orphans and children deprived of parental care. In particular, this protection is implemented in two ways: saving of housing and providing of new housing.

First of all, the main condition for the preservation of housing for orphans and children deprived of parental care is the availability of housing. Therefore, in case of availability of housing in such category of persons, which belonging to them by right of ownership or the right to use, should talk about the state guarantees their safety during their stay in the respective institution or under custody or under guardianship.

Analysis of legislation gives reason to believe that saving of housing for orphans and children deprived of parental care is implemented by applying the prohibitions, obligations and responsibilities. The prohibition includes rejection on its exclusion in the absence of consent of guardianship. The obligation includes duty to division or sharing of housing or eviction of parents, which are deprived of parental rights. The responsibility applies to local state administration and local self-government in case of violation of the saving and return of property in good condition and quality.

Thus, the law provides for the use of such housing by third parties throughout the orphans and children deprived of parental care stay in the respective institution or under custody or under guardianship. It is about providing the housing for rent, which in turn can affect the condition and quality of the housing. At the same time, responsibility for disparity and deterioration of housing is not provided.

As follows, the existence of legal provisions concerning state guarantees of saving of housing for such category of children in which they lived, is not enough for a proper solution. In addition, some legal rules contain a number of inaccuracies that gives rise to them double interpretation and creates the opportunity for abuse.

This work investigates these questions and problematic moments in order to find ways to solve them.

Key words: housing, homes, right of ownership, right of use, saving of housing, orphans, children deprived of parental care.

Нещодавно Україна звітувала перед міжнародною спільнотою про двадцятирічний термін реалізації Конвенції ООН про права дитини. Одним із здобутків слід вважати те, що на виконання вимог зазначеної Конвенції було приведено у відповідність до міжнародних стандартів національне законодавство, покликане врегульовувати дану сферу відносин.

Відповідно до ст.52 Конституції України утримання та виховання дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, покладається на державу [1]. Держава бере під свою охорону кожную дитину-сироту і дитину, позбавлену батьківського піклування, так зазначено у ст.5 СК України [2]. Гарантії соціального захисту та право на особливий захист і допомогу з боку держави дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, передбачені ст.25 Закону України «Про охорону дитинства» [3]. Згідно зі ст.1 Закону України «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування», державним утриманням визнається повне забезпечення відповідно до державних соціальних стандартів матеріальними та грошовими ресурсами дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, та осіб із їх числа для задоволення їх життєво необхідних потреб та створення умов для нормальної життєдіяльності [4]. Саме тому, одним із основних завдань держави визначено – забезпечення захисту прав вихованців закладів для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, для чого необхідним є: ухвалення рішення щодо збереження житлових та інших майнових прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, не пізніше як через місяць від дня надання дитині відповідного статусу; забезпечення випускників шкіл-інтернатів, які потребують житла, соціальним гуртожитком; удосконалення механізмів збереження житлових та майнових прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування [5].

При цьому, незважаючи на численну кількість норм, що покликані забезпечувати захист дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, науковці наполягають на тому, що державний механізм соціального захисту таких дітей у багатьох випадках явно не спрацьовує, і як результат, після закінчення інтернатних закладів кожен п'ятий вихованець не має житла, кожен другий вдається до протиправних дій, кожен сьомий – до спроби самогубства [6, 11]. Саме тому питання державних гарантій відносно можливостей реалізації права на житло дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, є актуальним та важливим. Дослідження потребує практичне застосування задекларованих положень.

В основу даної статті покладено наукові дослідження вітчизняних та російських фахівців у галузях цивільного та житлового права, а саме: Б. Гонгало, М. Галянтича, В. Грибанова, О. Дзери, П. Крашенинникова, Є. Мічуріна, О. Підпригори, Н. Саніахметової, П. Седугина, В. Чігіра, Т. Федосєєвої, Є. Харитоновна. Питання стосовно способів реалізації права на житло піднімалося в наукових статтях та працях В. Борисової, О. Воронової, О. Старцева, М. Хавронюка. Проблематика сирітства досліджувалась такими вченими, як: Г. Бєвз, О. Безпалько, Л. Волинець, М. Галагузовою, А. Капською, Л. Тарусовою, І. Трубавіною. Питання соціального становлення та захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, піднімалися в наукових статтях та працях О. Антонова-Турченко, Н. Комарової, Л. Леонтєєва, І. Пеши,

Є.Рибінського. При цьому проблематика захисту саме житлових прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, залишається недостатньо вивченою.

Дослідження спрямоване на узагальнення та аналіз закріплених законодавством державних гарантій щодо збереження житла дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, з метою вивчення механізму реалізації таких прав, виявлення проблем, які при цьому виникають, та способів їх вирішення.

Основною умовою збереження житла дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, є наявність самого житла. Тому в разі наявності житла у вказаній категорії осіб, належного їм на праві власності чи на праві користування, слід вести мову про державні гарантії його збереження на час перебування у відповідному закладі або під опікою чи піклуванням.

За даними Державної служби статистики України, за минулий рік кількість дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, становить 95956 осіб, із них мають житло – 61331 особа (у тому числі на праві приватної власності – 12925 осіб, а на праві користування – 48406 осіб) [7, 41]. При цьому, за станом утримання житла, із 61331 об'єктів у придатному для проживання стані знаходиться – 58368, у непридатному для проживання стані – 2963 [7, 43].

Відповідно до ст.16 Конвенції ООН про права дитини (гарантовано недоторканість житла дитини) [8]. Українське законодавство також містить аналогічні положення. Зокрема, збереження права користування житлом, у якому дитина-сирота чи дитина, позбавлена батьківського піклування, раніше проживала, гарантоване ст.248 СК України [2]. Відповідно до ст.32 Закону України «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування», за вказаними дітьми, а також особами із їх числа зберігається право на житло, у якому вони проживали з батьками, рідними тощо до встановлення опіки чи піклування або до влаштування у відповідні заклади [4]. Даною нормою законодавець, використовуючи узагальнююче поняття «житло, у якому проживали», не зазначає, на якому саме праві належало таке житло дитині. Тому можемо стверджувати, що під зазначене узагальнююче поняття може підпадати житло, що належало дитині-сироті чи дитині, позбавленій батьківського піклування, як на праві власності, так і на праві користування.

Натомість у Роз'ясненні Міністерства Юстиції України щодо соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, зазначено, що в разі передачі таких дітей під опіку чи піклування, влаштування в будинки дитини, дитячі будинки, школи-інтернати, дитячі будинки сімейного типу та прийомні сім'ї жила приміщення, у якому вони проживали, зберігається за дітьми протягом усього часу перебування їх в цих закладах, в опікунів чи піклувальників, дитячому будинку сімейного типу, прийомній сім'ї незалежно від того, чи проживають у жиллому приміщенні, з якого вибули діти, інші члени сім'ї [9]. В даному випадку так само не зазначено чи на праві власності, чи на праві користуванні належало житло дитині, і крім того, замість терміна «житло, в якому проживали» використано термін «жиле приміщення, в якому проживали», що значно звужує перелік об'єктів, щодо яких держава бере на себе зобов'язання по їх збереженню. Така думка обґрунтовується тим, що деякі науковці відносять до «житла» і нежилі приміщення, котрі можуть входити до складу жилих кімнат, квартир, будинків [10, 63].

Цікавим є положення ч.4 ст.25 ЗУ «Про охорону дитинства», яким зазначено, що держава забезпечує дітям-сиротам та дітям, позбавленим батьківського піклування, а також особам з їх числа, які до передачі під опіку чи піклування, влаштування в дитячі будинки сімейного типу, прийомні сім'ї, заклади для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, мали впорядковане житло, що зберігалось за ними, вселення їх у ці приміщення і повернення їм майна, що знаходилося в цих приміщеннях [3]. Перш за все слід відмітити, що змінена термінологія, замість прийнятного терміна «житло, в якому проживали» використано термін «впорядковане житло, яке мали». І знову ж таки не зазначено, які права на житло мала така дитина: право власності чи право користування. На нашу думку, використання терміну «впорядковане житло, яке мали» не є коректним, оскільки, по-перше, використання такої ознаки, як «впорядкованість» також значно звужує перелік об'єктів, щодо яких держава бере на себе зобов'язання по їх збереженню, а по-друге, цей термін значно вужчий аніж термін «житло, в якому проживали», саме через правовідносини, які виникають щодо такого житла.

Але все ж таки, основним нормативним документом, що регулює питання збереження жилого приміщення за тимчасово відсутніми громадянами є чинний Житловий кодекс, ч.1 ст.71 якого визначено, що при тимчасовій відсутності наймача або членів його сім'ї за ними зберігається жила приміщення протягом шести місяців [11]. У нашому випадку, коли мова йде про дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, застосовується п.3 ч.3 ст.71 чинного Житлового кодексу, де передбачена можливість збереження житла за дітьми вказаної категорії понад шість місяців, а саме: протягом усього часу їх перебування в родичів, опікуна чи піклувальника, прийомній сім'ї, дитячому будинку сімейного типу, закладі для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування [11].

Ще однією нормою, яка захищає житлові права дітей, позбавлених батьківського піклування, є ст.167 Сімейного кодексу України, якою передбачена можливість виселення батьків з жилого приміщення, у якому приживає дитина, відносно якої вони позбавлені батьківських прав, або примусовий поділ чи примусовий обмін займаного приміщення на інше [2]. Однак, на думку багатьох науковців, це положення практично не застосовується: діти залишаються проживати разом із батьками, які пиячать, вживають наркотики, ведуть аморальний спосіб життя, при цьому на таких дітей не поширюються пільги щодо отримання позачергового житла, хоча фактично житлом вони не забезпечені [6, 28].

У даному випадку, як вихід із ситуації, може бути взяття на квартирний облік осіб, які потребують поліпшення житлових умов, чи обліку осіб, які мають право на отримання житла за державними житловими програмами. Питання про взяття дитини на облік громадян, які потребують поліпшення житлових умов, за клопотанням служби у справах дітей за місцем її походження, вирішує районна, районна у м. Києві та Севастополі держадміністрація, виконавчий орган міської, районної в місті ради. Документи дитини, необхідні для взяття її на облік громадян, які потребують поліпшення житлових умов, готує та подає служба у справах дітей [12]. Ст.39 Житлового кодексу передбачений порядок взяття громадян на облік потребуючих поліпшення житлових умов, зокрема щодо дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, які досягли 16 років, а також осіб з їх числа визначено, що вони беруться відповідними органами місцевого самоврядування на облік громадян, які потребують поліпшення житлових умов, за місцем їх походження або проживання до влаштування в сім'ї громадян, заклади для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування [11].

Слід зазначити, що чинним законодавством передбачена можливість використання третіми особами житла, в якому раніше проживала дитина-сирота чи дитина, позбавлена батьківського піклування. Згідно з ч.3 ст.25 Закону України «Про охорону дитинства» жила приміщення, яке зберігається за дітьми, може бути передано в оренду іншим громадянам на строк до повернення дітей із зазначених закладів, від опікунів чи піклувальників, з прийомної сім'ї чи дитячого будинку сімейного типу. Порядок збереження і передачі в оренду жилого приміщення та іншого майна дитини затверджується Кабінетом Міністрів України [3].

Відповідно до ч.2 ст.32 Закону України «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування», відповідальність за збереження зазначеного житла і повернення його дітям-сиротам та дітям, позбавленим батьківського піклування, а також особам із їх числа після завершення терміну перебування у сім'ї опікуна чи піклувальника, прийомній сім'ї, дитячому будинку сімейного типу, закладі для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, – покладається на місцеві державні адміністрації, органи місцевого самоврядування (за місцем знаходження житла) [4]. Так, Л. Леонтьєва, Н. Комарова, Л. Волинець зазначають, якщо за дитиною закріплене житло, воно зберігається до досягнення нею повноліття, а відповідальність за його збереження покладається на органи опіки та піклування за місцем перебування майна [13, 25].

Крім того, відповідно до ч.3 ст.32 Закону України «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування» жилі приміщення, в яких проживали діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування, не можуть бути відчужені без отримання на це згоди органів опіки та піклування, яка може надаватися лише в разі гарантування збереження права на житло таких дітей [4]. Тобто, саме органи опіки та піклування зобов'язані здійснювати контроль за додержанням батьками або особами, які їх замінюють, майнових та житлових прав дітей при відчуженні жилих приміщень та купівлі нового житла. Таким чином, залучення органів опіки та піклування в разі відчуження такого житла є гарантуванням захисту прав

на житло вказаної категорії осіб, оскільки без отримання згоди від цих органів провести дії відносно відчуження буде неможливо.

Підсумовуючи, можемо зазначити, що чинне законодавство містить норм, які забезпечують захист житлових прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування. Зокрема цей захист реалізується у двох напрямках: збереження житла та забезпечення новим житлом.

Однак, наявність законодавчих положень щодо державних гарантій відносно збереження за дітьми вказаної категорії житла, в якому вони проживали, для належного врегулювання недостатньо. Крім того, деякі правові норми містять ряд неточностей, що дає підстави для їх подвійних тлумачень та створює підґрунтя для зловживань. Перш за все слід звернути увагу на багатозначність терміна «житло, в якому проживали». Оскільки нормами закону не передбачено, які права в дитини-сироти чи дитини, позбавленої батьківського піклування, відносно такого житла, можемо стверджувати, що під його визначення підпадає житло, яке може належати як на праві власності, так і на праві користуванні.

Слід зазначити, що в нормотворчих документах термінологія щодо такого житла дещо різниться, зокрема використовуються такі поняття, як «житло», «жиле приміщення», «впорядковане житло». Крім того поняття, які визначають правовідносини відносно такого житла так само не єдині, а саме: поряд із поняттям «житло, в якому проживали», використовується поняття «впорядковане житло, яке мали». Тому, з метою уникнення подвійних тлумачень необхідним є використання єдиної термінології.

Аналіз положень законодавства дає підстави стверджувати, що збереження житла за дитиною-сиротою та дитиною, позбавленою батьківського піклування, реалізується шляхом застосування заборон, зокрема на його відчуження за відсутності згоди органу опіки та піклування, або зобов'язань, зокрема провести поділ, обмін житла або виселення батьків, позбавлених батьківських прав, та запровадження відповідальності за збереження житла і його повернення покладається на місцеві державні адміністрації, органи місцевого самоврядування. При цьому законом передбачена можливість використання такого житла третіми особами протягом усього часу перебування дитини-сироти та дитини, позбавленої батьківського піклування, у відповідному закладі або під опікою чи піклуванням. Мова йде про надання такого житла в оренду, що у свою чергу може вплинути на стан та якість такого житла, за невідповідність та погіршення яких, на жаль, відповідальність не передбачена.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України: прийнята на 5-й сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. // Верховна Рада України. – Офіц. вид. – К.: Парлам. вид-во. – 2010. – 63 с.
2. Сімейний кодекс України: із змінами і доповненнями станом на 15.06.2012 р.: відповідає офіційному текстові. – К.: Правова єдність, 2012. – 80 с.
3. Про охорону дитинства: Закон України від 26.04.2001 р. № 2402-III. З подальшими змінами // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 30. – Ст. 142.
4. Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування: Закон України від 13.01.2005 № 2342-IV. З подальшими змінами // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 6. – Ст. 147.
5. Загальнодержавна програма «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини» на період до 2016 року, затвердженої Законом України від 5 березня 2009 року № 1065-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2009. – № 29. – Ст. 395.
6. Комарова Н.М. Методичні рекомендації для соціальних працівників, державних службовців щодо розвитку сімейних форм виховання / Н.М. Комарова, І.В. Пеша. – К.: Державний інститут проблем сім'ї та молоді, 2006. – 92 с.
7. Захист дітей, які потребують особливої уваги суспільства: статистичний збірник / відп. ред. І.В. Калачова. – К.: Держкомстат України, 2012. – 78 с.
8. Конвенція ООН про права дитини від 20.11.1989 року // Зібрання чинних міжнародних договорів України. – 1990. – № 1 – С. 205.

9. Роз'яснення Міністерства Юстиції України від 13.07.2011 року «Соціальний захист дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування» // Баланс-Бюджет. – 2011. – № 31.
10. Седугин П.И. Жилищное право: учеб. для вузов / П.И. Седугин. – М.: ИНФРА-М: НОРМА, 2002. – 320 с.
11. Житловий кодекс Української РСР: зі змінами і доповненнями станом на 26.10.2010 р.: відповідає офіційному текстові. – К.: Правова єдність, 2010. – 57 с.
12. Порядок провадження органами опіки та піклування діяльності, пов'язаної із захистом прав дитини, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 24.09.2008 року № 866 // Офіційний вісник України. – 2008. – № 76. – Ст. 2561.
13. Збірник наукових праць Державного інституту розвитку сім'ї та молоді (за підсумками 2006 р.) / упорядники: Леонтьєва Л. Є., Комарова Н. М., Волинець Л.С. – К.: Державний інститут розвитку сім'ї та молоді, 2006. – 192 с.

УДК 347.454

ХАРАКТЕРИСТИКА ДОГОВОРУ НА ПРОВЕДЕННЯ ОЦІНКИ МАЙНА

Нечипуренко М.О., здобувач

Запорізький національний університет

У статті йдеться про характеристику договору на проведення оцінки майна як його властивостей, які зумовлюють понятійний апарат у договірному праві та елементи механізму його регулювання. Автор критикує віднесення виділення договорів за їх характеристикою як видів і вважає, що вид стосується змісту договору, а характеристика – його властивостей.

Автор характеризує досліджуваний договір у першу чергу як договір, що відноситься до певного типу договорів за його економічною спрямованістю та правовою сутністю. Він стверджує, якщо акт чи висновок про оцінку майна має правове значення поза договором, то скоріше йдеться про підрядний тип договору на оцінку майна. Ця віднесеність детермінує інші властивості договору.

Ключові слова: договір, договір на проведення оцінки майна, характеристика договору, змішаний договір, самостійний договір, договірний тип.

Нечипуренко М.А. ХАРАКТЕРИСТИКА ДОГОВОРА НА ПРОВЕДЕНИЕ ОЦЕНКИ ИМУЩЕСТВА / Запорожский национальный университет, Украина

В статье речь идет о характеристике договора на проведение оценки имущества как его свойств, которые определяют понятийный аппарат в договорном праве и элементы механизма его регулирования. Автор критикует отнесение выделения договоров по их характеристике как видов и считает, что вид касается содержания договора, а характеристика – его свойств.

Автор характеризует исследуемый договор в первую очередь как договор, относящийся к определенному типу договоров по его экономической направленности и правовой сути. Он утверждает, что, если акт или заключение об оценке имущества имеет правовое значение вне договора, то скорее речь идет о подрядном типе договора на оценку имущества. Эта отнесенность детерминирует другие свойства договора.

Ключевые слова: договор, договор на проведение оценки имущества, характеристика договора, смешанный договор, самостоятельный договор, договорный тип.

Nechipurenko M.A. DESCRIPTION OF CONTRACT ON PROPERTY APPRAISAL / Zaporizhzhya national university, Ukraine

The article focuses on the characteristics of the contract for the evaluation of the property as its properties, which determine concepts in contract law, and elements of the mechanism of its regulation. The author criticizes the classification allocation of contracts for their character as a species, and believes that the form for the content of the contract, and its characteristic properties. Stated doctrinal position of the contract specifications for the evaluation of the property.

The contract for the assessment of property under Art. 11 of the Law of Ukraine "On the assessment of property, property rights and professional activities in Ukraine", but only in a general form. Therefore there is a need to evaluate it for legal properties and through them the ability to perform regulatory and other features of the contract. Usually obvious properties of any contract covered by its definition. But lawmakers are not formulated legal concept of this agreement and at this stage it is left to analyze scientists.